

Lucija Stepančič

Nekoga takole srečati

(odlomek)

Edo je približno zadnji, ki bi ga pričakoval, če se že spravim v Toskano. Je pa tudi res, da mora avtobus nekdo voziti, in to je zdaj očitno prav on.

Edo je Magdin bratranec, vedno sem ga imel rad. Tako se temu reče. Kadar koga ravno na kakšnih deset let vidiš, vmes se še spomniš ne nanj, ko ga srečaš, je pa vse kar nekam v redu. Magda in njen bratranec z modrimi očmi! Ves pokončen in ves plemenski. Edo je imel (no, ima še zdaj) nenavadno široka ramena, nenavadno širok nasmeh, prijazen je bil (no, je še vedno) pa tako, da se je človek počutil kar krivega, ker je ob pogledu nanj najprej pomislil na Hitlerjugend. Če je prijaznost sploh prava beseda. Nekaj, kako bi rekel, nekaj iskrenega – ampak to je seveda že spet neumno rečeno. Tiste čase, ko sva začenjala z Magdo, smo šli nekajkrat skupaj v kino, na kopališče in na pir. Potem pa tista videvanja na porokah in pogrebih. O Edu samo najlepše, in to je za popizdit. Zdaj sem že enajst let poročen z Magdo in kako naj temu dobremu človeku rečem, da je njegova sestrična navadna putana skurbana. Magda mu očitno ni povedala, da se ločujeva. Se je pa že pozabila pobahati s tem.

In tako mu ne bom rekel ničesar, seveda ne. Edo vozi z mano vred pol moje firme, avtobus je zabasan s kolegi, sama ušesa vsepovsod, jebemti firbce peklenske. Tole, kar se gremo, je čisto pravi sindikalni izlet, prvomajska varianta kot v dobrih starih časih. Čez dan smo bili v San Gimignano, zdaj pa se vračamo v Viareggio, pozno je že. Edo, ki mu Magda očitno ni razložila, *da najin odnos že dolgo ne funkcionira več*, pa vozi in se prijazno drži. Še tega ne ve, da si je Magda šele zdaj, ko se je začela posvečati samouresničevanju in duhovnosti, našla pravega, kot bi rekla, partnerja. Da *to*, kar sva imela, pač *ni bilo to*. Bratranec ženske pajka se še za volanom smehlja.

Magda se je že pred dvema mesecema odselila. Edotova ušesa se pa še kar naprej smehljajo. Očitno res nima nobenega pojma o vsem tem. Smehlja se mu frizura, smehlja se menjalnik, smehlja se sedež. Da o žmigovcih niti ne govorim. Smehljajo se tudi črte na cesti, ki jo osvetljuje. Vsaka posebej se nasmehne, preden izgine. Nasmehne človeku, ki je v tem štrapacnem poklicu ostal tako postaven. Nasmehne sorodniku, kakršnega si lahko samo želiš, čudovitemu znancu in prijatelju. Edu, kot sem že rekel, vsaka čast. Medtem se je tudi že znočilo, v avtobusu so vsi že oveneli. Sestrična, ki jo ima tam daleč v Ljubljani, je vlačuga, vodič, ki ga ima takoj za ritjo, se pa smeje njegovi sveti preproščini. Kaj naj še rečem? Očitno nič, ampak res prav nič ne more škoditi njegovi lepoti. Vse dopoldne smo bili v San Gimignano, zdaj pa se vračamo v Viareggio, kaj se ne bi smehljaj. Pokušina pristnih (?) toskanskih vin je zanj seveda odpadla, pa ga očitno ne moti niti to. Iz oči mu še vedno sije sonce, ki je danes sijalo ves dan, kaj takega lahko vidiš tudi, če ti striktno, tako kot zdaj, obrača hrbet, ves profesionalen, za razliko od nas je še vedno na šihitu. Še dolgo potem, ko se že bolj odločno stemni in je v avtobusu že vse pospalo. Edo je ustvarjen za to, da se spominja lepega dneva in si za naslednjič obeta še boljšega. Jaz sem pa ustvarjen, da sedim poleg dolgočasnega Borisa, ki ga seveda takoj zmanjka. Glava mu ves čas pada na moje rame, prav tečno ga odrivam, pa se še ne zbudi.

Magda me je prevarala, kot kakšno smet me je odpisala, jaz pa uslužno sedim v neposredni bližini njenega sorodnika, v drugi vrsti. Magda mi je uničila življenje, jaz se pa bojim, da bi me Edo čudno pogledal, če bi šel sedet, kot vedno, v rep avtobusa, čisto na konec. Tako da zdaj sem, kjer sem. Med nama sta le Tina in Marjana, ti dve se znata zagrebst, da še družinsko pravo nima nobenih šans, če je v bližini še kakšen Edo, ki jima že kar preveč očitno ugaja, pa sploh. To pa še ni zadosti, tu je tudi vodič, ki še ne razume, da dami ne žmigata, ne zavijata z očmi zaradi njega. Klinca! Edo, ki mu je namenjeno njuno koprnenje, pa je z dušo in srcem pri sestrični. Sem mu že naložil, da ni mogla vzeti dopusta čez praznike in je tako ostala doma. Magda, kača prekleta!

Včeraj sem jo klical, prav ob tej uri, in je nisem dobil. In potem je imela še vso noč izklopljen telefon. Edo pa mi bo, če kaj vem, spet težil s štorijami o njej. Kar naprej ga moram poslušati, o Magdini mladosti ve povedati čuda. In o venčkih, ki sta jih skupaj spletala, ko sta bila še otročička.

V San Gimignano sem bil, vesel bi moral biti, pa to je mesto, kot bi se ti sanjalo, ko ga zapustiš, se zbojiš, da ga nikoli več ne boš videl, ker se ti zazdi, da preprosto ne more biti od tega sveta. Pa se spomnim, da bi bilo tako izražanje preveč magdistično in me mine še to veselje.

V avtobusu je medtem zavlada popolna tišina, če ne štejem vodiča, ki pa tudi govori že dosti tišje. V takem ne morem telefonirati, vsi bi me slišali. Jo bom pa poklical, ko se vrnemo v hotel, privil jo bom, da bo groza.

“Magda,” rečem, ko se končno oglasi. “Kje si bila pa včeraj? Te nisem in nisem dobil.”

“Kdaj?” hlastne. “Kdaj včeraj?”

Jaz sem tisti, ki zahteva pojasnilo. “Včeraj ob sedmih. Pa osmih. Pa enajstih.” Jaz postavljam vprašanja. Se pravi, da ne bi smel odgovarjati.

“Oh, v kinu,” je medtem izbrskala libreto. Slabo, slabo.

“In kaj si gledala?” vrtam, potem ko sem že vse zasral. Magda, tam daleč v Ljubljani, pa brska po spominu.

“Preden se znoči,” s težavo izpiska. “Oprosti, sem že čisto pozabila. Kaj si pa hotel?”

“Oh, nič.”

Magda škrtne konec pogovora, ne da bi se poslovila. Jebemti mobitele. Jebemti firbce peklenške. Pa vse kurbe na tem svetu.

Jebemti zdaj še ta hotel. So vsi že zdavnaj na žuru – ali v lajfu – ali kakor se že reče temu športu, ko si na najbolj naporen način domišljaš, kako krasno se imaš. Čisto sam sem, pa še vedno mislim, da me sliši pol Viareggia, da tisti moji, pa kjer koli že so, zdaj začudeno in s sadističnimi nasmehi vlečejo tišino na ušesa. Praznino, ki nastane potem, ko ženska (ki te je prevarala in odvrгла kot kakšno smet) odloži telefon. Njen prazen nič, ki raste do neba. Tako kot tudi sam padem z neba prav hitro spet na rit, točno na cunje, ki ležijo nastlane ob postelji, ker se pač ne morem pripraviti do tega, da bi jih zložil v omaro. Kufr, ki je tudi crknil prav nekje v bližini, strmi vame s praznim, ugaslim pogledom. Magdina slika na nočni omarici pa za kazen gleda ves ta svinjak.

Magdina slika! Za babe odganjat jo imam, če bi postale po naključju že spet preveč predrzne (tako kot lani v Dalmaciji), ko so vdrle k meni v pižamah in me našpricale s parfumi, da sem še lep čas hodil okrog kot kakšen leteči peder. Zdaj ko bi vedel, kako se jih ubraniti, zdaj pa seveda ni nobene več sem. So očitno zadovoljne s tem, da so speljale vsaj Borisa. Tale moj cimer, ki je videti kot kakšna črviva Marija, se je ves dan šparal, da bo zvečer potem zablestel med njimi. Jaz pa lahko le še izbrskam razglednico San Gimignano in z njo prekrijem to prekleto fotko.

San Gimignano. Stolpi se smehljajo v sončnem dnevu, ki na razglednici še vedno traja. Manhattan, ki sem ga zagledal, je bil okostenela srednjeveška ogoljena varianta, parodija na New York, osemsto let pred New Yorkom, New Yorka sploh ne bi bilo, če bi Jenkiji zavohali, da se makaronarji že tavžent let delajo norca iz njih. Stuyvesant nikoli ne bi kupil zemlje od Indijancev, niti za triindvajset dolarjev ne. Jaz pa lahko rečem, da šele zdaj vem, kaj pomeni beseda stolp. Deset, petnajst let nazaj bi z Magdo čuda razpredal o tem. Predvsem pa bi ji najprej pisal. Prav to razglednico, ki bo zdaj ostala prazna. Lepe pozdrave z Manhattna 1187, bi ji načekal leta 1987, ko je bila še mlada punca in sem jo imel rad.

Zdaj imam pa le še telefon, da se nanj jezim.

Magda včeraj ni bila v kinu, to je jasno.

In če ni bila v kinu, kje je bila pa potem?

Magda laže.

Magda svinjsko laže.

Klinc pa babe lažnive.

Klinc pa taki pajzli hotelski.

In se seveda čisto pozabim veseliti, ker je nasedla. Saj je v bistvu nimam kaj zasliševati. Saj sploh nisva več skupaj.

3

Magda ga je začela svirat pred pol leta. Ali pa že prej, toliko je pa le priznala. Pred štirimi meseci in pol je nenadoma prijavila, da se je zaljubila v kolega. "Kako naj ti dopovem, da nimam čisto nič proti tebi?" je zavijala z očmi. "Samo za pohvalit si, kuhaš, pereš, likaš, se ne kregaš, ne piješ, nimaš drugih žensk. Vse mi privoščiš." Saj ne, da se ne bi strinjal. Vse sem ji privoščil. Morda pa ne bi smel. "Takah, kot si ti, ni več," je še premlevala, medtem ko sem molčal in molčal in klical nekakšne evnuhe na pomoč, čuvaje iz haremov, zastrupljevalce, valpte, rablje, Jacka Razparača, kogar koli. Nikogar ni bilo. Samo Magda je bila, na drugi strani mize v devetem nadstropju, najhujše je bilo za njo, goflja ji je kar stekla. Pa kaj sem mislil, da se bo nenadoma prikazal Mojzes in ji razbil table postave na glavi? (Da bi se z dvema kamnitima ploščama pripeljal v dvigalu, izstopil v devetem štuku in udaril prešuštnico? Bla, bla.) Takole pod večer, ko iz stanovanj zažvižguljijo špice od TV-dnevnikarja.

Sicer pa Magda nima nič proti meni. Samo tega bi se še manjkalo. O mesecih, ki so sledili, raje ne bi, ker to je za popizdit. Da ti ženska, ki si z njo živel več kot deset let, da ti med kosilom pogleduje proti knjižni omari. In si misli, katere knjige bo odnesla. Ali pa cedeje. Sem jo kar nekajkrat zalotil pri tem, pri tem posebnem pogledu. Saj jo je bilo sram, pomagalo pa ni kaj dosti. Škatle so se polnile, omare pa praznile.

Pa saj bi še šlo tudi to. Tudi da vse odnese, do gat, da me obere. Je pa začela potem s tistimi svojimi tolerantnimi, prijateljskimi, medtem ko sem sam mislil, da me bo še pobralo. Magda je poskušala nekaj v duhu sporazumnosti in visokih civilizacijskih normativov, meni je bilo pa samo do tega, da bi nekoga na gobec. Pa nisem prav nikogar, seveda ne. Pač pa sem se za cele ure zapiral na sekret in prelistaval njene revije. "Ko ljubezen ne zadošča več", sem bral. Pa "Pogum in potrpljenje za resnico". In celo "Iskrenost in zaupanje tudi po koncu ljubezni". Reklame in uvodniki in potem še na dolgo o ženskah, ki jim nikoli ne pride, razen pri samozadovoljevanju. Odstotek teh žensk (v oklepaju).

"Kakšen je vaš čustveni količnik" in "Kaj storite, ko vas ljubljena oseba postavi pred dejstvo? Ali a) zapadete v depresijo in žalovanje, b) poskušate s

konstruktivnim dialogom razrešiti nesporazum ali pa pod c) že tako ali tako tudi sami nimate prav čiste vesti". Sam bi znorel im popizdil in poživil, pa ni bilo nikjer ničesar o tej d) možnosti, samo še nasveti za "seks vašega življenja". Medtem ko sem žaloval kot stare device, se pravi pod a). Znorel bi. Če ne bi že zdavnaj pozabil, če sem sploh kdaj vedel, kako se to dela, kako se znori.

Pa pustimo to. Sem vendar v Viareggiu, to ni navadna noč, to je italijanska noč. Takoj pred hotelom se začne plaža, je pa ne morem videti, saj imam sobo obrnjeno na dvorišče. Kjer je na skrivnostnem sosednjem pročelju ob tej uri razsvetljeno le še skretno okno nadstropje niže. Pa tudi sicer. Obala mi ne ugaja, ni taka kot v Kvarnerju, kjer se dolgo in počasi vse pripravlja na stik z morjem. Pač pa se morje kar tako na lepem začne, evo, tukaj ga imate. Kot bi se lahko začeli tudi predmestni vrtički. In niti malo ne diši. Ob morju, tako si to predstavljam, mora biti vsak šum obarvan z bližino morja, skozi okno, ki je ponoči odprto, pa se mora plaziti prav posebna vznemirjenost. Tako pa vidim le debelo babo, ki je v temi stopila iz hiše in prižgala cigareto. Če bi me poznala, bi najbrž rekla, da mi je žena ušla zato, ker nimava otrok.

Z Edom sva zdaj sama v hotelu. Edo seveda ne sme popivati. Edo se mora seveda naspiti. Priden. Tudi luč je že ugasnil, to vidim, ker imava skupen balkon. Najraje bi preskočil tiste planke balkonske, vdrl k njemu, ga stresel, kot je treba, in vpil, da Magda laže kot pes teče, Magda, kuzla lažniva, pa zakaj, pa zakaj, saj dela, kar hoče.

4

Magde nimam kaj zasliševati. Saj sva praktično že ločena. Saj ni dolžna, da mi polaga račune, kar tistemu svojemu Borisu (ali kaj je že) naj jih. Pa naj še tako na debelo laže. Nimam je kaj zasliševati, ampak ona je čisto pozabila na to!

Zdaj ne bom več nazaj zaspal, o ne. Je pa prelepo, da bi bilo res.

Magda laže.

Magda laže in pozablja, da lahko dela, kar hoče.

Magda pozablja, da me prav nič ne briga vse skupaj.

Jao!

Rambo, ti si car!

Kako preprosto je to! Da se nisem že prej spomnil! Enkrat samkrat jo dobim, da laže, pa se ji bo razsul sistem. Ob vso kredibilnost bo. Čao svoboda in vse, kar ima povedati o njej, če se pa mora zraven iti tako banalne finte. Pa iskrenost, pa pristnost, pa vse to, kar je pridigala. Ob tako cenениh trikih! Če bi bila zadovoljna s tem, da je čisto navadna ženščina, bi si še lahko privoščila fintico ali dve. Ker pa je pridigarka popolnosti, si ju pa ne more. Tako kot našminkana ženska ne sme prdniti. Dobitnica Nobelove nagrade za mir pa ne psovati ko furman. Kako preprosto.

S sosednje postelje se zasliši Borisovo smrčanje, medtem se je očitno vrnil z žura, le kdaj, da ga nisem slišal? Pa sem očitno le spal! Samo, da se zunaj noče in noče zdaniti. Viareggio je otrpnil, nobenega glasu več z ulice, ničesar, samo luna, ki se je medtem že prestavila čisto na drugo stran. Buden sem, da ne bi mogel biti bolj. Film si vrtim ure in ure nazaj. Magda.

Tisto izmotavanje po telefonu. Da je še na svoje principe čisto pozabila, zdaj šele vidim, da mi je naravnost ušla.

Ušla, seveda, ko je pa kar odložila.

Tako, da mi je zdaj čisto jasno.

Da je tukaj zasmrdeča slaba vest.

Razpoka v fasadi.

In da bo tukaj še padalo.

Akcija!

Joj, ko me bo nehala buzerirat s tistim svojim samouresničevanjem. Pa kako se lahko ljubi samo, če se počuti svobodno. Pa kako ima srce svoje razloge, pa kako mu je treba slediti. Pa kako bi jo najbolj osrečilo, če bi se z njenim Borisom (tudi njen ha, ha, cimer je Boris), če bi se s tem njenim lepljivim sluzastim Borisom dobro razumela, ker ona noče biti razlog za sovraštvo med nama. In tako naprej.

Kdo pa misli, da je?

Lepa Helena Trojanska?

Pa tudi če bi bila. Bi ji prav tako vrat zavil. Film je igral februarja, bom pa že vedel. Saj sem ga gledal. Februarja je bil v kinu, ne pa predvčerajšnjim. Samo dokazat bo še treba. Dokazat. Z malo sreče. Spored, da ji zbašem v gofljo. Spored za kino. Kar tistega v časopisu.

5

Jebemti, da v Firencah nimajo slovenskih časopisov. Prav nikjer pa nimajo časopisov od predvčerajšnjim. Zdaj vidim samo še kioske, današnji (pardon, včerajšnji) dan precej skozi italijanščino, angleščino, nemščino in celo japonščino. Jaz sam sem seveda napaka na zemljevidu. Takole se lahko še zbojim, da obstajajo cele galaksije, globoki predeli vesolja, kjer ni mogoče dobiti Dela z datumom 28. april 2000.

Ničesar nočem, samo cajtno od predvčerajšnjim, zaboga. Tukaj imajo Botticellija in Savonarolo in Ponte Vecchio, nimajo pa Dela. Sploh nobenega, še najmanj pa takega od predvčerajšnjim. Ampak ga bom dobil, ni vrag, da ga ne bom. Potem ga bom pa svoji bodoči nekdanji zrolal v goltanec (mislim, časopis). Bo tiho kot rit, se mi zdi. In ji tudi še na kraj pameti ne bo padlo, da se vendar ločujeva in da je nimam kaj zasliševati. Me bo nehala buzerirat s tistim svojim samouresničevanjem. Potem bomo pa videli, kdo se bo takrat samouresničil. Se mi kar zdi, da ona pač ne. Joj, ko se enkrat vrnem v Ljubljano. Dokler sem

tu, pa bom seveda poslušal memoarje, včerajšnji žur očitno ni, da bi se pozabil. Že zato, ker naj bi Boris, ko so se vračali, padel v vodo in ugotovil, da je topla, da je čisto v redu. In tako so kar vsi, *tuto komploto*, poskakali v morje.

Takole polnočno kopanje! Le, da smo zdaj v Firencah, kakšna škoda. In to je precej daleč od morja. Strašni žuranti in ponočnjaki pa bodo šli, kot vrtec na obisku, in pogledali, če je katedrala točno taka kot v vodiču, Bedekerju Bedakerju, bodo videli, da je in bodo vsi pomirjeni. Slika ista taka, in vse je tudi tako, kot piše, da je. Kakšna sreča! Vodič jim bo govoril in vsi bodo gledali njega, namesto tistega, kar naj bi se gledalo. Radost in spoznanje! Pa naj bo vodič še tako grd, tisto za gledat pa še tako lepo. Ene par letnic jim bo še natresel, da se ne bodo počutili preveč neuko in budalasto. Sicer bodo pa kupili tudi še kakšne knjige. Da bo nekako zgledalo vse to, da se bo videlo, kako kulturni so. Le zakaj se dajejo tako mučiti? Še slikat se je treba, pa bo teren zaznamovan, niti kužki ga ne bi mogli bolje polulat.

Kot da sem sam kaj boljši! Grem lepo, kot pipika pridno od zvonika do krstilnice, pa okoli in okoli, da si ogledam še vsa tista slavna vrata. Pa vodiča poslušam, ki edini ve povedat, zakaj so tako blazno slavna. Uf! Navsezadnje pristanem še v Uffizziju. Kjer pa bo tudi Marjana, če je to kaj čudnega.

Marjana, ki me bo začopila prav pred Paolom Uccellom. In mi, *Bitka pri S. Romanu* gor ali dol, zaupljivo pošepnila, da je šla Lidija včeraj kar naga ponoči v morje, vsi drugi so se slekli do gat, Lidija pa ...

... Gate je vrgla dol, pa modrc, bo pa Marjana ja vedela. Lidija, ki bi je bil Fra Angelico lahko vesel! Potem pa nekaj takega? Najbrž bi moral zafarbati, vsaj zatresti bi se moral, Marjana bi me očitno rada imela kuhanega in pečenega s temi svojimi novicami. Ker se je ne bom več znebil, to je tisto. Noben Kristus se ne bo stegnil s križa, da bi ji kakšno primazal. Pač pa me bo pričakala Botticellijeva Venera, brez krpice na sebi, živa potuha. Sem morda opazil, da je bila včeraj polna luna? In tako naj bi bila Lidija v mesečini kar dobro osvetljena, čeprav se je potrudila, da bi plavala čim dlje od fantov. Če je ni vendarle kateri tudi videl, tega mi pa Marjana ne more garantirati.

Kaj pa ima Marjana meni tukaj za garantirat? Krava prostaška.

Lidija pa kar naga v morje! Pa kaj potem? Se je pravkar primajala mimo. Seveda ni pijana, je pa opazno utrujena. Morska deklica, vračajoča se z veceja. In kaj ima tukaj zraven zdaj še Fra Angelico? Je res videti, kot bi stopila naravnost iz njegove slike, še najbolj spominja na tiste svetnice, majčkene, suhcene, bolehne blondinke nedoločljive starosti. Takole neznatna hitro izgine med mizami, Edo pa, ki je moral opaziti moj pogled, me bo pa lopnil po rami: kakšna mrhica, sploh ne slaba. Edo, ki ve, kaj je pravo moško prijateljstvo, kaj je sozarotništvo, Edo, ki mu je čisto jasno, kdaj se koga prijazno mahne in kje so meje dobrega okusa.

Sicer pa mi že ves čas naklada o Magdi. Za vse nas je že skoraj konec dneva, vsi izmozgani posedamo v neki oštariji, že drugi po vrsti v Firencah. Irish pub! Ta je pa dobra. Gremo v Italijo, da bi se nagledali Italije, tukaj se pa delajo, kot da smo na Irskem. Še kelnarco imajo rdečelaso. Včerajšnji žuranti so že čisto obcagani, junaki pa taki, jaz pa poslušam hvalnice nekdanji ženi.

Edu bi že rekel, da sva z Magdo opravila za vedno in naj že neha o njej. Pa mu ne rečem, in zato moram ven in ven poslušati, kako lep par da sva. Zdaj mi tudi že lahko zaupa, da sem se vsem tetam zdel trap, ko so me prvič videle, in da sem dolgo popravljaj vtis. Ko so me potem le vzljubile, je bilo pa to za vedno. In to je, kot ugotavlja Edo, še toliko več vredno. Edo. Zdaj vsaj ve, da se ni motil, ko je ves čas menda zares navijal zame. Pripombe o mrhicah naj bi sodile zraven, Edo je sicer samo šofer, lahko pa rečemo, da ima kar najbolj prefinjen občutek za meje sprejemljivega. Kdo pa pravi, da šofer ne more vedeti, koliko pikanterije si lahko privoščita dva resna in poštena človeka, ki sta si v trdnem svaštvu. Edo je pač naraven talent za meje prijateljskega namigovanja, za meje solidnega in spodobnega. Še tega ne bo pozabil, da je pravzaprav prišel predavat o Magdi.

Je sploh mogoče, da ne opazi, kako nemarno se nalivam? Pa bo že res, grogi naj bi kmalu opravili svoje in zdaj bi moral imeti mir, da bi se lahko še do konca zasmilil samemu sebi. Ker Magda nikoli več ne bo tista mlada punca (kakrašna je bila). Ker sva mislila, da je še dovolj časa za otroke, tako dolgo sva tako mislila, da je postalo zares prepozno. Ker je Magda medtem postala pametnjakovička (tudi to sem prepozno opazil). Ker niti tega ne vem, kje sem popustil, kje sem zgrešil. Samo skozi šipo lahko še buljim, v Firence te nesrečne. V noč, ki se spušča nad grešno mesto. V mimoidoče, ki se ob tej uri prekleto dobro razdelijo na domačine in turiste. Domačini se iz nič narišejo na svojih vespah in kolesih. Vsi nališpani in dišeči kot rožice. Turisti, ki vsega tega nimajo, so le še na smrt utrujene mumije. Kaj bi rekel Boccaccio? Majhne črno laske se oprijemajo svojih frajerjev in izginjajo v noč. Nemci, Japonci in Američani pa lahko preračunavajo, koliko je pivo tukaj dražje. Dekameron je namreč vštet v ceno.

Irska ali kvaziirska kelnarca še ne preneha s temi grogi, najbrž jih kar naročam, Edo, ki naklada, da je bila tudi Lucrezia Borgia rdečelasa, Edo pa preizkuša njeno italijanščino, saj mora tudi sam seveda govoriti precej dobro. In tako imam celih pet minut časa, da se neovirano brihtam naprej. Kako se je za hudiča lahko zgodilo, da sem tako po neumnem izgubil Magdo? Kaj vse bi moral vedeti, pa nisem? Kdaj se je začelo? Ko na lepem ni bila več tista Magda v kavbojkah, pač pa je navlekla nase vse, kar je staknila po izložbah? Kar naj bi bilo vseč nekakšnim manekenskim japijem, naj pocrkajo. Ko si je začela barvat nohte tudi na nogah (ampak to je počela celo moja mama)? Ko si je začela puliti obrvi? Kaj pa vegetarijanstvo? Je tudi lahko kaj v zvezi s kurbarijo? Pa joga? Toliko vsega, same bedarije. Bi moral biti potem še sam kot iz revije? Kot kakšen tenisač s fatalnim pogledom ali pa vsaj na blond, da bi se prebarval?

Sem bil očitno premalo podoben kakšnemu sfriziranemu kužku in niti najmanj nisem hotel spominjati niti na vitaminkripla.

Bom pa že jutri pretelefonaril vse živo, kar poznam, klinca, danes ne morem. Bom že izvedel, če je bil v Ljubljani *Preden se znoči*. Bom že dokazal, da ga ni bilo. Saj bo potem še dosti časa za maščevanje in vse to. Bom že prišel na svoj račun, brez skrbi. Za danes pa imam natolčenih že preveč grogov. In tale privid zdaj poleg mene, to ni Lidija, še najmanj pa goloprsa, pravkar okopana Lidija. Ki bi ji z mokrih las kapljalo po joških. To je Edo, in ne sedi tukaj z nago ritjo, kot bi sedela Lidija, da bi jo odtisnila v sedlo stola v Irish pubu.

Edo, ki se še čudi, kako da nisem vedel, da je postal šofer. Edo, ki je še vedno ves športen, pravzaprav nespremenjen. Edo, ki se ne da letom, on pa že ne. Še en grog, pa se bom začel cmerat.

7

In če Lidija ugane, da je postala moja miss wet T-shirt? Kaj če mi na lepem prebere vse misli? Zdaj si že lep čas čisto zaman dopovedujem, da je popolnoma aseksualna, da si človek pri najboljši volji ne more predstavljati, da bi imel kaj z njo. Šele zdaj, ko se spravljamo v San Miniato, opazim, da sedi čisto na drugem koncu avtobusa, tako daleč, da dlje sploh ne bi mogla, opazim, da že ves čas ne opazim, da je sploh ne opazim, Lidija je ena tistih, ki jih človek preprosto ne opazi, lahko bi bil še kakšnih štirideset let z njo v isti pisarni, pa je še opazil ne bi, tale naš izletek bi, kot vedno, minil, kot da je ni, tako pa se je čisto nepričakovano zgodilo nekaj takega, da se počutim, kot bi mi tam s predzadnjega sedeža (kjer sedi z Andrejo, eno podobno cvetlico) gledala naravnost v srce. Da bi gledala in tudi vse videla, s tistim svojim prekletim mirom, ki me spravlja ob pamet. Lidija sama ne ve, da je sposobna zrajcati do bolečine, pa dobro, do včeraj še sam nisem vedel tega.

Tako ali tako gre danes vse narobe. Že vse od jutra, ko sem se obesil na telefon in preklicaril vse, kar mi je vsaj malo poznanega. Pa so imeli vsi izklopljene svoje džieseme. Razen Jurja, on me je pa napizdil, kaj je zdaj to, če sploh vem, koliko je ura, pa kateri dan je danes, če sem sploh normalen, to ga je zanimalo. Tako sem pač izvedel, da je danes prvi maj. Če sem seveda tako blesav, da moram to izvedeti na tak način.

Prvi maj je bil, in je še vedno, in v tem prvem majskem dopoldnevu se, kot vidim, avtobus počasi izvija iz primeža florentinskih ulic. Edo vinta po najboljših močeh, vodič pa vrti gofljo, do sem je vse v redu. Jurja sem seveda pozabil vprašati prav tisto, zaradi česar sem klical in tako niti od njega ne bom izvedel ničesar o filmih, ki naj bi bili pred tremi dnevi v Ljubljani. Potem mi je bilo treba poklicati samo še mamo, da mi je do konca zmanjkalo kartice. Samo škljocne še, pa Ljubljana izpade z zemljevida. Kar zradira se, s svojimi prvomajskimi prazniki

vred. Zdaj mora biti, če seveda sploh še obstaja, čisto prazna, Slovenci kremeniti so v hribih, po svojih ljubih vikendih ali pa na morju.

Jaz sem pa tukaj, to je tisto. Z razgledom na tresoči Marjanin dekolte, ki pobliskava med dvema sedežema. Kot da nisem že tako ali tako dovolj znerviran. Potem pa še mama, v najbolj neumnem trenutku seveda. Ki me kliče nazaj. Toliko, da je ne vprašam, če mogoče misli, da je Lidija navadna kurbica, ki se je ponoči na plaži pač nastavljala. Ali pa se je to zgodilo čisto po naključju, lahko, da je šla na primer samo staviti? Le kaj bi rekla moja mama, modra žena? Na kraj pameti mi ne pade, da bi se z njo pogovarjal o seksu (fuj), kakšna njena šentjanževka pa bi že znala reči, da sem čisto navadna prisma, ko se pa zaradi enega čisto navadnega trača dam na muke.

Mama seveda nima pojma o nobenem butastem traču in nobenih mukah, pač pa je pozabila naročiti kar najlepše pozdrave za Magdo in me je zato tudi poklicala nazaj. Firenze se kopajo v sramežljivem jutranjem soncu, jaz, ki zdaj lahko mislim samo še na pesek ob obali, pa z največjo muko valim enozložnice. Pesek, ja tisti, ki se med kopanjem nalepi na golo kožo in ne gre več dol. Mama pač ne more vedeti, da vso noč nisem spal, potem, ko sem zvečer neprevidno pomislil, da bi, če bi imel seveda priložnost, Lidijo takole malo bolj prijeti, gotovo najprej zatipal slana zrnca. Najprej bi zaškrtalo, potem pa bi se začela tista vlažna in temna mehkoča. Ampak zdaj sem vendar na avtobusu!

Pa še Marjana tukaj, tik pred mano, Satan babji. Ki še predobro ve, koga lahko zjeba, kdo bo danes lahek plen. Baba prekleta, ki me je samo pogledala, pa ji je bilo jasno, da sem v slabi koži. Ki je to izkoristila, da je vstala in se pretegnila, mi zagnala joške pod nos in zavzdihnila, *da ima še vedno pesek vsepovsod.*

Da bo vse še bolj trapasto, je tudi razgled na mesto lep, res lep. Saj ni sam kriv, da ga je vodič razglasil za lepega. Jaz pa bi moral biti resen. Zajeban in neizprosen. Pa mi še celo Marjana lahko vidi do dna duše. Vse je natanko tako, kot si je zamislila. Vse do zadnjega zrnca peska. Še razgled na mesto z reko in katedralo, kot da je njeno delo, veličastna zamisel njene genialnosti. Njen trapasti scenarij verjetno potrebuje kakšno nesmrtno panoramo v ozadju. Njene gromozanske joške pa prikimavajo in odkimavajo, ob vsakem ovinku govorijo ja in ne.

8

Lidija nima nobene postave. Nič nisem profitiral s tem, da sem jo bolje pogledal, Lidija je in bo vedno ena srednja žalost. Pa moram vseeno še potem, ko se ves paničen pobiram stran, misliti samo na njeno fantkasto postavo, vdrte ličnice in čisto zanemarljivo rit. Nikjer ničesar, da bi človek lahko prijel, pa vendar je vse povešeno.

Edo je ustavil na Piazzale Michelangelo. Firenze so ostale daleč pod nami. Kot da je to kaj čudnega. Od tu je videti le streho pri strehi, tako rekoč zviška

jih gledamo, one so se pa zlile v nežno valovanje, v ljubko morje iz samih streh. In to morje sega prav do asfaltirane terase na razgledni točki. Kot bistra in vesela vodica, ki oblizuje kamenčke in školjke in jim pritiska poljubčke. Zdaj naj bi šli do cerkve San Miniato del Monte. Nekaj takega je za Florentince očitno že gora. In tako smo pač Mohamedi, ki gredo do gore, če že gora noče sama do njih. Samo še Eda naj počakamo, dokler ne preparkira, kot je treba. Kamnita ograja nas nestrpno pričakuje. Da se naslonimo nanjo, da milo zavzdihnemo, tako, kot se menda spodobi, vsakokrat, ko se ima zagledati lepota. Lidija se še vedno približuje z zmerno hitrostjo (beri: se utrujeno vali), sicer pa še ni nehala (čeprav tudi nekam utrujeno) regljati z ženskami, tudi z Marjano. Prelestne florentinske strehe pa ponižno čakajo, da vrže nanje koprneč pogled. Kot da so samo nanjo čakale vsa ta stoletja.

Pa kaj čvekam. Saj je res lepo, razgled mislim, sem že rekel. Saj nisem bil niti pripravljen na kaj podobnega. Sem sploh kaj mislil? Najbrž nič. Prazen sem. Tako bedast. Tukaj pa se mi lepota, kot kakšno morje, vali vse do gležnjev, še malo, pa mi bo ponižno poljubila stopala. Prizor, ki me navdaja z živo željo, da bi se sezul, kar pri meni nezgrešljivo pomeni ganotje. Milina, ki je ne zaslužim, danes pa, in to je še huje, niti ne vem, kam z njo, saj v bistvu ne gledam drugega kot strehe. Morja seveda ni videti, bi pa človek rekel, da se bo vsak čas izvilo iz vseh teh opek njihovega prikimavanja, ki se zaradi mene nemudoma lahko spremeni v valovanje.

Ženske, z Lidijo v svoji sredi, me dohitijo zgrbljenega ob balustradi in ko si prizadevam, da bi gledal stran, mi ena še zavpije, če je kaj narobe z mano, če mi je slabo. Ni mi hudega, ni mi slabo, čeprav z enim samim pogledom zajamem Lidijino majico (je pa res en ploh), Marjanino režanje z zobmi na hej Slovani in črno piko Eda, ki se vztrajno približuje. Edo se bliskovito primika, Lidija pa hodi mimo, kot bi se ji sanjalo, tako čudno ju je opazovati oba naenkrat.

Lidija ... res ni mogla še počasneje? Kot bi se nalašč obirala. Kot bi zares lahko vedela, kakšnega purana je napravila iz mene. Celo večnost traja, da izgine. Kaj pa če opazi, da jo v glavi fukarim in prefukavam že ves dan? Kaj pa če opazi, da kot bedak sanjarim o srečanju na obali, o valovih v mesečini in o kušvanju na peščeni plaži? In o pomladni noči, ki napravi, da je res vse mogoče.

Postave, ki valovijo na soncu, pa se opotekajo kot sence prekletih, z mestno silhueto v ozadju, ki pa je videti iz čisto drugega filma, vsa spokojna in vase prepričana s tisto svojo kupolo in vsemi tistimi zvoniki. Nihče ne opazi, da se bo katedrala vsak hip spremenila v ladjo in se zazibala na morju samih strešnikov. Edo, ki se mi neizogibno bliža, pa že ves čas maha in se tako prekleto prijazno smehlja.